

influència del terreny en la construcció; en la teulada a Groenlàndia, per exemple, usen costelles de balena; i els països que tenen fusta abundant la fan servir amb predilecció. Però a Catalunya, en l'època gòtica sobretot, és un material primordial i es treballa amb preferència a tots els demés. Sovint els angles de les cases són de pedra picada i finament motllurada la pedra dels finestrals.

En l'estil renaixement i barroc poca diferència s'escau en la tècnica constructiva; és canvi d'estils principalment, que afecten més l'ornamentació que l'estructura, sense voler dir naturalment que no hi hagin modificacions. En el renaixement s'abandonen les arcades, per reprendre les formes frontals i horitzontals (casa de la vila de Tàrrega i porxos de la plaça, portals de l'església de Sant Francesc a Granollers, alguns porxos de la plaça de Linyola (Urgell) etc.) S'intensifica l'adopció de la fusta en construccions accessòries de la casa, tal com les baranes de balcó a la Plana de Vic i altres comarques pirenenques on la fusta és abundant i en les llindes de portals i finestres el roure i l'alzina en jàcenes horitzontals substitueix la volta de pedra.

En aquell temps encara no ha desaparegut cap característica del poblament del període gòtic; la seguretat és necessària i apareixen també petites torres de guaita en algunes cases. Les muralles són allargades en els nuclis urbans o són fets nous portals en els ravals de construcció posterior, com a Granollers el portal sota la capella dels Sants Metges, per poguer impedir la entrada de gent forastera.

Les aparicions de noves formes estilístiques ja hem dit que tenen poca influència en l'essència de l'habitació; desapareix la fastuositat gòtica dels finestrals i es modifiquen lleugerament les formes i estructures. Els arcs apuntats desapareixen per donar lloc a formes horitzontals i a la reaparició d'arcs de mig punt i elíptics (antiga casa senyorial, actualment presó de Granollers) cap a finals del segle XVII. En el XVIII tampoc porta cap modificació important, com no sigui les baranes de balcons i galeries en balustres de terra cuita i en rajoles en pla inclinat, com a la casa abacial de Vilabertran (Alt Empordà). La fusta en el segle XVIII tenia força utilització en les construccions; Felip V dona permís condicional per a tallar arbres per a emprar-los en les obres segons consta en les Ordres de 1748. Les masies de muntanya construeixen completament els trespols amb amples posts de fusta del país (Guilleries, per exemple).

En general les masies muntanyenques conserven un aire propi i peculiar diferent de les del pla, no sols per les característiques dels materials utilitzats, sinó pel seu aspecte total, que les condicions econòmiques i el gust del país porten principalment; així veiem com les masies de terres altes moltes vegades no tenen llurs parets exteriors emblancades com les de terra baixa i mostren sempre tota nua la pedra sense treballar (Coll de Pruit, Setcases).

El segle XIX porta ja una diferència important dels segles predecessors; els